

sælge det fornødne Beløb af Obligationer og udrede Panthaverens Tilgodehavende af det ved Salget indkomne Beløb. I de Tilfælde, hvor Tiendeejeren er berettiget til at indfri Pantegælden paa anden Maade end ved kontant Betaling, hvorved navnlig sigtes til Kreditforeningsgæld, der i Almindelighed vil kunne indfries med den paagældende Kreditforenings egne Obligationer, bør der imidlertid være Adgang for Tiendeejeren til at indfri Pantegælden paa denne Maade, og det bestemmes derfor, at Banken i saa Fald paa hans Begæring skal være pligtig at yde ham Bistand ved Afviklingen af Gældsforholdet.

Med Hensyn til Pantegæld, der paa-hviler Tiender, som tilhøre Tiendeyderne, stiller Forholdet sig paa en særlig Maade, idet Tiendens Afløsningssum her kun omfatter Pantefordringens Beløb. Til Berigtigelse af Pantefordringen kan der derfor kun afhændes Obligationer af samme nominelle Beløb som Pantefordringen. Hvis Obligationerne ikke kunne afhændes til pari, maa Ejerne af Tienden ligesom andre Tiendeejere bære Kurstab og derfor tilsvare Panthaveren det ved Salget udækkede Beløb, hver især i Forhold til hans Andel i Tienden. Det vilde imidlertid være temmelig ubilligt at henvise Panthaveren til at holde sig til hver enkelt Tiendeejer for den ham paahvilende Andel af den udækkede Pantegæld, og det bestemmes derfor, at Panthaveren skal have Ret til at kræve hele det udækkede Beløb forskudsvis udbetalt af Kommunens Kasse, hvorefter Kommunen hos de enkelte Skyldnere indkræver det hver især efter en i Landbrugsministeriet udarbejdet Fordelingsberegning paalignede Beløb. Naar omvendt Obligationerne i det her omhandlede Tilfælde kunne afhændes til over pari, skulde den ved Salget indvundne Kursgevinst strengt taget udbetales til Tiendeejerne, men da Ulejligheden med at fordele en saadan Kursgevinst, der kun kan forudsættes at ville andrage et ubetydeligt Beløb, mellem et større Antal Personer, ikke vilde staa i noget rimeligt Forhold til den Fordel, der vilde tilfalde de enkelte Tiendeejere, bestemmes det, at Kursgevinsten skal tilfalde Bankens Reservefond.

ad § 19.

Da Størrelsen af de halvaarlige Tiendeydelser, der i Henhold til § 2 skulle paalægges de tiendepligtige Ejendomme, vil fremgaa af Ejendommenes Konti i Amtstuenes Bøger (jfr. Bestemmelsen i § 17,

sidste Stykke), kan det ikke anses for nødvendigt, at Forpligtelsen til at svare Tiendeydelse tillige konstateres ved Tinglæsning og Notering paa de tiendepligtige Ejendommers Folio i Registeret til Skøde- og Pantebøgerne. En Bestemmelse herom, der forudsætningsvis indeholdtes i det tidligere Forslag om Tiendeafløsning, er derfor ikke optaget i Lovforslaget. Derimod bør Landbrugsministerens Resolution om Tiendens Afløsning tinglæses, for at Tienden derefter kan blive udslettet af Skøde- og Pantebøgerne.

Afsnit IV.

ad § 20.

Ved Afløsning af de Tiender, der ere henlagte til Lønning af Embeder eller Bestillinger eller til Kirkers Vedligeholdelse m. v., er vel den, der i Øjeblikket er Indehaver af vedkommende Embede eller Bestilling, eller som ejer eller besidder den paagældende Kirketiende, nærmest til under Afløsningsforretningen at repræsentere Tiendeejeren; men da det offentlige her paa Embedets eller Bestillingens eller paa Kirkens Vegne er interesseret i Afløsningen, bør det ogsaa have Adgang til at følge Forretningen og udtale sig om de Tvivlsspørgsmaal, som under denne kunne fremkomme. Det foreslaas derfor i § 20, 1ste Stykke, at de Oplysninger, der i Henhold til § 7 skulle afkræves Tiendeejeren, for disse Tienders Vedkommende skulle afkræves vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand eller Kirketiendeejeren gennem Stiftsøvrigheden, og i samme Paragrafs 2det Stykke, at det er Stiftsøvrigheden, der paa Embedets, Bestillingens eller Kirketiendeejerens Vegne skal afgive Erklæring i de Tilfælde, hvor Tiendeafløsningskommisæreren nærer Tvivl om, hvorvidt en paa Tiendelisten opført Tiendeydelse kan anses for at være Tiende, eller der fra Tiendeydernes Side næres Tvivl om Tiendelisternes Rigtighed, samt at Forlig i slige Sager ikke kan indgaaes uden Stiftsøvrighedens Samtykke. Endvidere er der i Paragrafens 3die og 4de Stykke foreskrevet de fornødne Sikkerhedsregler for, at Afløsningssummerne — Tiendebanksobligationer — bevares for deres særlige Formaal, saaledes at kun Renterne komme vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand saavel som Kirketiendeejeren til gode.